

Sygn. akt IV K 120/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Radosław Lorenc

Protokolant : stażysta Piotr Śmieszek

Przy udziale Prokuratora Zbigniewa Bielawskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 04 listopada 2014 r., 16 stycznia 2015 r., 01 kwietnia 2015 r., 11 maja 2015 r., 29 czerwca 2015 r.

sprawy

a) L. W.

s. M. i M. z domu O.

ur. (...) w S.

b) K. O.

s. J. i A. z domu J.

ur. (...) w S.

c) P. W.

s. K. i E. z domu M.

ur. (...) w S.

oskarżonych o to, że:

W dniu 21 października 2013 roku w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia B. S., w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w twarz i wywróceniu ww. pokrzywdzonego na ziemię kopali go po twarzy i okolicach głowy,

to jest o czyn z art. 158 § 1 kk

o r z e k a

I uznaje oskarżonych L. W., K. O. i P. W. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu polegającego na tym, że w dniu 21 października 2013 roku w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia B. S., w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w twarz i wywróceniu ww. pokrzywdzonego na ziemię kopali go po twarzy i okolicach głowy, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 kk i za przestępstwo to wobec L. W. i P. W. na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015 r., a wobec K. O. na podstawie art. 158 § 1 kk wymierza każdemu z nich karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015 r. wykonanie wobec L. W. i P. W. orzeczonych w punkcie I wyrok kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby wymierzając każdemu z nich kary grzywny po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

III na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk oraz art. 71 § 1 kk wykonanie wobec K. O. kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I wyroku warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby oraz wymierza mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka;

IV na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015 r., wobec L. W. i P. W., a wobec K. O. na podstawie 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych w punkcie II i III wyroku kar grzywny zalicza okres zatrzymania ich w dniach od 21 do 22 października 2013 r.;

V zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokata A. M. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 929,88 złotych (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu , na które to koszty składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług;

VI na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądza od oskarżonych po 1/3 kosztów postępowania w tym opłaty od kar po 170 (sto siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV K 120/14

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 3 lipca 2015 r. w zakresie dotyczącym oskarżonego P. W.

W dniu 21 października 2013 r. L. W., K. O. i P. W. w godzinach popołudniowych przebywali w okolicy garażowiska przy ul. (...) w S.. Wcześniej uczestniczyli oni w pogrzebie matki P. W., po którym w trakcie stypy spożywali alkohol. W pewnym momencie mężczyźni w pobliżu pętli autobusowej, w odległości ok. 10 m od przystanku, zauważyli nieznanego im mężczyznę – B. S., który był częściowo obnażony i masturbował się, co mogły widzieć siedzące w autobusie dzieci w wieku ok. 13 lat. Wskazani wyżej mężczyźni podbiegli do przystanku autobusowego i zaczęli szarpać B. S.. Wówczas wszedł on do autobusu linii (...) stojącego na przystanku, przeszedł jego korytarzem i wyszedł drzwiami obok kierowcy. Za nim cały czas podążali L. W., K. O. i P. W.. B. S. przebiegł na drugą stronę ulicy, gdzie L. W., K. O. i P. W. dobiegli do niego poczym L. W. uderzył go w twarz i przewrócił na ziemię. Gdy B. S. leżał na ziemi L. W., K. O. i P. W. kopali go po twarzy i okolicach głowy.

Zdarzenie zaobserwował B. R., który w czasie zdarzenia był na spacerze z psem, a także D. N., który przejeżdżał ul. (...). Obaj mężczyźni podeszli do L. W., K. O. i P. W., co spowodowało, że wskazani wyżej mężczyźni przestali kopać B. S. i opowiedzieli co wydarzyło się wcześniej przy pętli autobusowej.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego L. W. – k. 247, 40v-41,
- częściowo wyjaśnienia K. O. – k. 247-248, 46,
- zeznania świadka B. R. – k. 27-27v, 263 (302)
- zeznania świadka O. W. – k. 105-106, 264-265 (302),

- zeznania świadka T. W. – k. 107, 264 (302),
- zeznania świadka D. N. – 28, 265-266 (302),
- zeznania świadka P. T. – k. 9v, 301-302
- szkic miejsca zdarzenia – k. 18,
- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 19-24,

Na miejsce zdarzenia przyjechał partol Policji. Po wykonaniu czynności L. W., K. O. i P. W. zostali doprowadzeni do Miejskiej Izby Wytrzeźwień w S., albowiem w czasie zdarzenia znajdowali się pod wpływem alkoholu, P. W. w wydychanym powietrzu miał 2,12 mg alkoholu, K. O. – 0,69 mg/l, natomiast L. W. – 0,75 mg/l.

Dowód:

- protokół zatrzymania L. W. – k. 3,
- protokół zatrzymania K. O. – k. 4,
- protokół doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia dot. P. W. – k. 5,
- protokół zatrzymania P. W. – k. 6,
- protokół doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia dot. K. O. – k. 7,
- protokół doprowadzenia osoby w celu wytrzeźwienia dot. L. W. – k. 8.

W wyniku pobicia mającego miejsce w dniu 21 października 2013 r. B. S. został przetransportowany do (...) Publicznego Szpitala (...) w S. Nr (...) w S.. W trakcie przyjęcia u B. S. stwierdzono stłuczenie i uraz głowy. Przeprowadzone u B. S. badanie tomografii komputerowej głowy wykazało śladową ilość krwi wzdłuż sierpa mózgu. Nadto stwierdzono złamanie kości nosowych oraz ranę tłuczoną łuku brwiowego prawego. Z uwagi na stwierdzone podejrzenie zaostrzenia schizofrenii oraz psychozy B. S. został skierowany do Szpitala (...) przy ul. (...) w S..

Dowód:

- dokumentacja medyczna pokrzywdzonego – k. 116-146,
- opinia sądowo-lekarska, k. 164.

P. W. ma 34 lata. Jest kawalerem, posiada sześcioletniego syna, na rzecz którego uiszcza alimenty w kwocie 300 zł miesięcznie. Zamieszkuje on z ojcem. Posiada wykształcenie podstawowe. Wykonuje pracę zarobkową jako pracownik ogólnobudowlany uzyskując z tego tytułu dochód w wysokości około 1.000 zł. Dotychczas P. W. był dwukrotnie karany: wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 grudnia 2003 r. za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, a także wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 10 stycznia 2012 r. za czyn z art. 209 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, przy czym postanowieniem z dnia 12 października 2013 r. zarządzono wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony poddany został badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych psychiatrów. W wyniku tegoż badania biegli stwierdzili, iż P. W. nie cierpi na chorobę psychiczną w sensie psychozy ani upośledzenie umysłowe. U oskarżonego rozpoznano osobowość nieprawidłową oraz zespół zależności alkoholowej. Nadto biegli stwierdzili, iż tempore criminis nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, nie znajdował się także w stanie zaburzeń świadomości lub innego rodzaju zakłóceń psychicznych, mimo, że był wówczas pod wpływem alkoholu.

Nadto wskazali oni, że miał wówczas świadomość, że jego postępowanie było niezgodne z normami prawnymi. Biegli uznali także, iż oskarżony jest zdolny do świadomej i samodzielnej obrony.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 61-62,
- dane osobopoznawcze – k. 63,
- informacja z K. – k. 178-180,
- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 147-149.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach wskazał, iż ze względu na śmierć matki zaczął ciągami pić alkohol. Oskarżony podał, że nie pamięta, aby jechał autobusem, czy też widział się w dniu 21 października 2013 r. z L. W. i K. O. i spożywał z nimi alkohol. Oskarżony wyjaśnił, że nikogo nie pobił, nikogo nie gonił, nikomu nie groził.

Podczas przesłuchania na rozprawie głównej P. W. wyjaśnił, iż nie uderzył B. S. i nic nie pamięta z przedmiotowego zdarzenia, a nadto, że nie pił alkoholu z pozostałymi oskarżonymi.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie, w jakim podał on, iż znajdował się on w czasie zdarzenia z dnia 21 października 2013 r. pod wpływem alkoholu. Pozostałe jego wyjaśnienia należało uznać za przyjęte jedynie linię obrony. Zakładając nawet, iż oskarżony aktualnie nie pamięta przebiegu zdarzenia, czego upatruje on w tym, że znajdował się on pod wpływem alkoholu, to należy przywołać w tym miejscu opinię biegłych psychiatrów, iż nie oznacza to, że nie miał on zdolności pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania znaczenia swego czynu. Jego wyjaśnienia, w których zaprzeczał on swojemu udziałowi w feralnym zdarzeniu, a które jednocześnie pozostawały w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nie mogły zostać uznane przez Sąd za zgodne z rzeczywistością.

Pozostały zgromadzony materiał dowodowy, co do zasady nie budził wątpliwości Sądu. Wyjaśnienia pozostałych oskarżonych Sąd uznał za wiarygodne, poza wyjaśnieniami, w których twierdzili oni, że P. W. nie brał udziału w pobiciu B. S.. W tym bowiem zakresie wyjaśnienia te miały na celu jedynie uchronienie P. W. od poniesienia odpowiedzialności karnej. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonych W. i O. były zgodne z zeznaniami świadków zdarzenia. Otóż należy w tym miejscu zwrócić uwagę na zeznania złożone przez bezpośrednich świadków zdarzenia: B. R., D. N. oraz O. W.. Zeznania tychże świadków korespondowały zasadniczo ze sobą oraz świadków pośrednich w osobach: T. W. – który informacje o przebiegu zdarzenia posiadał od swojego syna O. W.; J. S. – kierowcę autobusu, który nie widział zbyt wiele, jednakże przedstawiony przez niego ogólny zarys zdarzenia odpowiadał relacji oskarżonych i pozostałych świadków; a nadto P. T. – policjanta biorącego udział w interwencji na miejscu zdarzenia. Drobne rozbieżności w zeznaniach świadków, w tym dotyczące posiadania przez uczestników zdarzenia śrubokrętu nie miały znaczenia dla ustalenia okoliczności faktycznych sprawy. Należy zwrócić uwagę, iż świadek B. R., który podszedł bezpośrednio do oskarżonych i pokrzywdzonego widział jak trzech mężczyzn, których rozpoznał jako właśnie oskarżonych, a więc i P. W. również, dobiegli do pokrzywdzonego z kierunku pętli autobusowej. Świadek ten opisał ich, wskazując, że jeden z nich był najbardziej pijany, co odnosiłoby się właśnie do oskarżonego W.. Wówczas najbardziej tęgi z nich wszystkich (L. W.) uderzył pokrzywdzonego w twarz i powodując jego upadek i wtedy wszyscy oskarżeni przystąpili do jego kopania po głowie. Podobnie wskazywał świadek D. N. w postępowaniu przygotowawczym twierdząc o udziale trzech oskarżonych w kopaniu. Na rozprawie, gdy nie był pewny udziału trzech mężczyzn stwierdził, iż w trakcie składania zeznań bezpośrednio po zdarzeniu lepiej pamiętał jego przebieg, co jest naturalne z racji upływu czasu. O. W. będący obserwatorem zdarzenia od jego początku, widział jak trzech napastników szarpała, a potem zadawało razy pokrzywdzonemu.

Sąd częściowo uwzględnił również zeznania B. S., jednakże nie miały one istotnego wpływu na ustalony stan faktyczny sprawy. Należy bowiem wskazać, iż pokrzywdzony jest osobą od ok. 30 lat chorującą na schizofrenię, a w swych zeznaniach podał, iż nie pamięta przebiegu zdarzenia.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów w postaci informacji z Krajowego Rejestru Karnego, protokołów oględzin miejsca zdarzenia, zatrzymania i doprowadzenia do Miejskiej Izby Wytrzeźwień, dokumentacji medycznej B. S. oraz opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej P. W.. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby posiadające do tego uprawnienia, w ramach przyznanych im kompetencji, a nadto ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony procesu.

Kierując się wyżej opisaną oceną materiału dowodowego, Sąd przyjął sprawstwo oskarżonego.

Oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 158 § 1 kk – swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 21 października 2013 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. W. i K. O. dokonał pobicia B. S., w ten sposób, że po uprzednim uderzeniu pięścią w twarz i wywróceniu ww. pokrzywdzonego na ziemię, kopał go po twarzy i okolicach głowy, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 kk.

Należy bowiem zauważyć, iż w dacie zdarzenia P. W. wspólnie z pozostałymi oskarżonymi spożywał alkohol, po czym wspólnie znajdowali się w okolicach przystanku autobusowego, na którym zauważyli obnażającego się pokrzywdzonego. Zachowanie pokrzywdzonego wywołało u oskarżonych oburzenie, zareagowali oni w sposób nagły i agresywny. Wszyscy oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia B. S.. Oczywistym było, iż oskarżony P. W. w czasie zdarzenia znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, jednakże nie sposób przyjąć, iż działał on w ramach ograniczonej bądź zniesionej poczytalności. Należy bowiem powtórzyć za biegłymi psychiatrami, których opinię Sąd czyni częścią swoich wywodów, że P. W. w stan upojenia wprowadził się dobrowolnie, po raz kolejny w życiu i znał on działanie alkoholu na swój organizm, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że w chwili dokonywania zarzucanego czynu miał zniesioną lub znacznie ograniczoną zdolność do rozumienia znaczenia czynu bądź pokierowania swoim postępowaniem.

W odniesieniu do popełnienia czynu wspólnie z pozostałymi oskarżonymi trzeba wskazać, że o działaniu wspólnym można mówić wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Do porozumienia między sprawcami może też dojść w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować się ze sobą. Muszą natomiast mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Otóż oskarżeni wspólnie stosowali wobec pokrzywdzonego przemoc, działając przy tym z zaskoczenia. Wprawdzie inicjatywa dokonania przestępstwa na szkodę B. S. nie należała do P. W., to niemniej jednak w całości zaakceptował działanie pozostałych oskarżonych czynnie uczestnicząc w stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonego.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd uznał, iż oskarżony zawinił popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem nie wystąpiły okoliczności wyłączające winę, a nadto oskarżony z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego zdawał sobie sprawę z naganności dokonanego przez niego czynu.

Zachowanie się oskarżonego należy uznać za szkodliwe społecznie w stopniu wyższym niż znikomy, albowiem dopuścił się on naruszenia jednego z podstawowych dóbr podlegających ochronie, a mianowicie zdrowia i życia drugiego człowieka. Zdaniem Sądu na wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępnego czynu oskarżonego, wpływał także fakt, że działał on wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – tj. L. W. i K. O..

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, których zaistnienie skutkowało by niemożliwością przypisania oskarżonemu P. W. winy w odniesieniu do opisywanego czynu, będącej niezbędnym elementem odpowiedzialności karnej, szczególnie, że nie miał on w chwili jego popełnienia zniesionej, czy w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności, rozumiał znaczenie swojego zachowania i potrafił pokierować swym postępowaniem. W postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które uchylałyby bezprawność działania oskarżonego. Nawet w sytuacji, gdy pokrzywdzony obnażałby się publicznie, to nie usprawiedliwiałoby to działania oskarżonych do stosowania wobec niego przemocy i to z tak dużym nasileniem, gdzie zadawali oni razy z dużą siłą, jak wskazywali to świadkowi i to w głowę, gdzie umiejscowione są najważniejsze części ciała, czym narazili go na skutki w postaci ciężkiego lub średniego uszkodzenia ciała, o którym mowa w art. 156 § 1 kk i 157 § 1 kk. Winni oni ewentualnie zawiadomić organy ścigania, a nie dokonywać samosądu.

Kierując się powyższym Sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonego i wymierzył mu karę.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, iż na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., zaostrome zostały warunki umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania kary w stosunku do osób uprzednio karanych na kary pozbawienia wolności, w odniesieniu do P. W. względniejsza jest ustawa obowiązująca poprzednio, tj. do dnia 30 czerwca 2015 r. I taka też znalazła zastosowanie przy orzekaniu wobec niego.

Przy wymiarze kary, jako okoliczności obciążające oskarżonego, Sąd przyjął fakt, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także, że osobą pokrzywdzoną przez sprawców był mężczyzna od nich starszy oraz, co można było stwierdzić bez posiadania jakichś wiadomości specjalnych, o zaburzeniach psychicznych (vide zeznania świadka O. W.). Nadto nie bez znaczenia pozostaje uprzednia karalność oskarżonego.

Na korzyść P. W. działał natomiast fakt, iż nie był on inicjatorem zdarzenia, gdzie prym wiódł głównie L. W.). Sąd zważył również, iż pokrzywdzony w pewnym stopniu przyczynił się do zaistniałego w dniu 21 października 2013 r. zdarzenia poprzez swoje negatywne społecznie zachowanie, niemniej jednak nie oznacza to, że działanie P. W. oraz pozostałych oskarżonych jest usprawiedliwione.

W ocenie Sądu karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest kara w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w tym wymiarze spełni cele przed nią stawiane w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej będąc nauką dla oskarżonego oraz innych osób. Spełni ona także zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości.

Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego postawa oraz właściwości osobiste pozwalają na stwierdzenie, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, jej cele zostaną spełnione. Dlatego też Sąd zastosował względem oskarżonego instytucję warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu okres dwóch lat będzie wystarczającym dla zweryfikowania, czy oskarżony nie narusza obowiązującego porządku prawnego, w szczególności zasad współżycia społecznego i czy nie popełni ponownie przestępstwa, a więc dla stwierdzenia, czy cele wychowawcze i zapobiegawcze kary zostały wypełnione.

Aby oskarżony odczuł jednak pewną dolegliwość w związku z popełnionym przez niego przestępstwem, Sąd zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzekł wobec niego karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, uwzględniając tym samym stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

Na poczet orzeczonej kary grzywny, Sąd zaliczył oskarżonemu okres pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 21 do 22 października 2013 r.

Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w 1/3 części, tj. w zakresie dotyczącym oskarżonego P. W., w tym wymierzył oskarżonemu opłatę od kar w wysokości 170 zł.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu sądowym Sąd orzekł stosownie do przepisów art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz.1271) oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1, § 2 ust. 3 oraz § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)